

בבית המשפט העליון

רע"פ 5328/20

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: שמעון ממון

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בתיק עפ"ג 46302-06-20 שניתן ביום 30.6.2020 על ידי כב' השופטים יעקב שפסר (סג"נ), ורדה מרוז (סג"נ), שמואל בורנשטיין

בשם המבקש: בעצמו
בשם הסנגוריה הציבורית: עו"ד טל ענר

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטים י' שפסר (סג"נ), ו' מרוז (סג"נ), ש' בורנשטיין) מיום 30.6.2020 בעפ"ג 46302-06-20, בגדרו התקבל ערעור המשיבה על גזר דינו של בית המשפט השלום בפתח תקווה (כב' השופט ע' מורנו) בת"פ 19-03-38868.

רקע והליכים קודמים

1. המבקש הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן האוחז 20 עבירות הונאה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 17 לחוק כרטיסי חיוב, התשמ"ו-1986; 20 עבירות קבלת דבר במרמה לפי סעיף 415 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); ו-6 עבירות התחזות כאדם אחר במטרה להונות לפי סעיף 441 לחוק העונשין.

על פי עובדות כתב האישום המבקש יצר כרטיסים באתרי היכריות בהם התחזה לאישה ובאמצעותם יצר קשר עם גברים (להלן: המתלוננים) תוך הצגת מצג שווא.

המבקש ביקש מהמתלוננים להזמין עבורו אוכל במסעדות לשם הוכחת רצינותם בקשר המתהווה. המבקש סיפק למתלוננים מספרי טלפון של המסעדות שהתבררו כפיקטיביים ומאחוריהם עמד המבקש בעצמו. המבקש התחזה לאיש קשר מאותן מסעדות וקיבל מהמתלוננים את פרטי כרטיס האשראי שלהם, בהם עשה שימוש ורכש מוצרים (להלן: השיטה) בכ- 120 עסקאות שונות בשווי כולל של מעל 70,000 ש"ח (להלן: סכומי המרמה). לשם מימוש השיטה, הצטייד המבקש בכ- 100 כרטיסי סים שונים בהם נהג לעשות שימוש בהתכתבות עם המתלוננים וכן בהזנה ביישומונים השונים שנועדו לביצוע העסקאות. כתב האישום מציין כי בשלב מסוים הגיע לידיו של המבקש רישיון נהיגה הנושא את שמו של ל.ג. והמבקש הכניס את פרטיו של ל.ג. בעת ביצוע מספר עסקאות.

2. בגזר הדין מיום 17.16.2020 בית משפט השלום עמד על הערכים המוגנים אשר נפגעו, בראשם הקניין; על מידת הפגיעה המשתקפת בסכומי המרמה; על נסיבות ביצוע העבירות; תחכום המבקש; התמשכות העבירות על פני שלושה חודשים; ועל מדיניות הענישה הנוהגת, וקבע את מתחם העונש ההולם מ-10 חודשים ל-24 חודשי מאסר בפועל. בבואו לקבוע את העונש בתוך המתחם שקל בית משפט השלום לקולא את היעדר עברו הפלילי הרלוונטי של המבקש; את לקיחת האחריות שהובילה לחסכון בזמן שיפוטי; ואת נסיבותיו האישיות. מנגד, לחובת המבקש נזקפו חומרתן של העבירות והנזק הכלכלי שהסבו. חרף העובדה כי חברות האשראי משפות את המתלוננים, בית המשפט לא מצא לראות בכך כנסיבה מקלה. בהתחשב בכל אלה, גזר בית משפט השלום על המבקש עונש של 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל בניכוי ימי מעצרו, מאסרים מותנים, קנס בסך 9,000 ש"ח או 14 ימי מאסר תמורתו ופיצוי כספי בסך של 75,000 ש"ח.

3. המשיבה ערערה על קולת העונש בפני בית המשפט המחוזי מרכז-לוד שקיבל את ערעור המשיבה ואת עמדתה לפיה העונש שהושת על המבקש מקל באופן בלתי סביר ומצדיק את התערבות ערכאת הערעור זאת משום היקף המרמה וריבוי המתלוננים; משך הזמן בו בוצעו העבירות; היעדר אופק שיקומי; אי השבת סכומי המרמה; והיעדר הרתעת היחיד והרבים. בית המשפט המחוזי ציין כי על אף שערכאת הערעור בוחנת, בראש ובראשונה, את התוצאה העונשית הסופית, במקרה דנא ובהתחשב במדיניות הענישה הראויה והנוהגת שפירט, היה ראוי לקבוע את מתחם הענישה בין 18 ל-36 חודשי מאסר לצד ענישה נלווית. בית המשפט הדגיש את היעדר האופק השיקומי של המבקש, את נטישת מעצר הבית והטיפול בקהילה ללא אישור, את היעדר תסקיר שירות המבחן והיעדר אסמכתאות בדבר נסיבותיו האישיות אשר כל אלו אינם מצדיקים את מיקום המבקש במדרג התחתון שבתוך המתחם כפי שעשה בית משפט השלום. בהינתן כל אלה,

דן בית המשפט המחוזי את המבקש ל-24 חודשי מאסר חלף המאסר בן 12 החודשים שהושת עליו בגזר דינו של בית משפט השלום. יתר רכיבי גזר הדין נותרו על כנם.

על פסק דין זה הגיש המבקש את בקשת רשות הערעור שלפניי. המבקש ביקש כי ימונה לו סניגור ציבורי לייצגו בהליך שבפניי. לא מצאתי להיענות לבקשה למינוי סניגור ציבורי בהינתן העובדה שהמבקש היה מיוצג בהליכים בערכאות קמא, ובעמדת הסניגוריה הציבורית בהודעתה לבית המשפט מיום 3.8.2020.

נימוקי הבקשה

4. המבקש טוען כי בעניינו מתקיימות נסיבות המצדיקות את מתן רשות ערעור לעניין חומרת העונש. לשיטתו, נסיבותיו האישיות, היעדר עברו הפלילי וההודאה בעבירות שהובילה לחסכון זמן שיפוטי יקר, כל אלה מצדיקים הקלה בעונשו. עוד טוען המבקש כי העובדה שלא השיב את כספי המרמה לא יכולה לעמוד לו לרועץ משום שלא נשאל בשום שלב בהליך האם הוא יכול להשיב את כספי המרמה.

דיון והכרעה

5. לאחר עיון בבקשה ונספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות. כידוע רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן רק במקרים חריגים בהם עולה שאלה בעלת חשיבות ציבורית או כללית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים או במקרים בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 3991/20 פרנק נ' מדינת ישראל (28.6.2020)) הבקשה שלפניי לא באה בגדר המקרים הנ"ל.

בקשת המבקש ממוקדת בחומרת עונש שהוטל עליו. הלכה היא כי רשות ערעור בעניין חומרת העונש תינתן רק במקרים חריגים בהם ניכרת סטייה משמעותית ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת בעבירות דומות, המצדיקה את התערבותו של בית משפט זה. במקרה דנא, לא מצאתי כי העונש שהוטל על המבקש נמצא בסטייה ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת בעבירות דומות, לבטח לא בסטייה קיצונית ממדיניות זו (ראו והשוו: רע"פ 339/11 מהרבנד נ' מדינת ישראל (1.3.2011); רע"פ 6550/04 דזורייב נ' מדינת ישראל (13.7.2004); רע"פ 1579/16 ספיאן נ' מדינת ישראל (28.2.2016)), די בכך בכדי לדחות את הבקשה. לא ניתן להתעלם מהשיטתיות והתחכום של המבקש בעת ביצוע העבירות. המבקש ביצע הונאה שיטתית ולא חדל במשך שלושה חודשים מביצוע העבירות ולא נדרש להשפעות הקשות שמעשיו עלולים לגרום. לכך יש להוסיף את היעדר

האופק השיקומי, היעדר תסקיר שירות מבחן והיעדר אסמכתאות המבססות את טענת המבקש בדבר נסיבותיו האישיות. לטעמי, ההחמרה בעונשו של המבקש על ידי בית המשפט המחוזי מהווה ביטוי הולם לחומרת מעשיו.

6. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ב באלול התש"ף (01.09.2020).

ש ו פ ט